

задъ Дунава и Сава, дѣто обитавали сами или смѣсени съ други народи⁴.

Византийскитѣ лѣтописци извѣстятъ, че когато словѣнитѣ се заселили въ Дакия и станали извѣстни въ историята, тѣ се дѣлили на двѣ голѣми части — словѣни и анти, и първитѣ обитавали на западъ отъ вторитѣ. Въ новото имъ пѣкъ отечество, Балканския полуостровъ, второто име скоро изчезнало и останало само първото, което, вижда се, и въ старото имъ отечество ще да е било поразпространено⁵. Византийскитѣ писатели наричали словѣнитѣ: *Σκλαβηνοί*, *Σκλαβίνοι*, *Σκλάβοι*, *Σθλαβηνοί*, *Σθλοβηνοί*, *Σκλαβησιανοί*, *Στλαυάνοι*, латинскитѣ: *Sclaveni*, а пѣкъ арабскитѣ по грѣцкото произношение и изговаряне наричали ги: Саклабъ въ единствено число и Сакалиба въ множествено число⁶. Самитѣ пѣкъ словѣни се именували: словѣнинъ и словѣне а езика си словѣнскъ, словенскѣй. Територията пѣкъ, на която тѣ сж обитавали, византийцитѣ наричали: *Σκλαβινία*, Словѣния, а арабитѣ — Сакалиба.

§ 5

Области.

Южнитѣ словѣни, при всичко че сж били единъ народъ, свързанъ чрѣзъ еднаквостта на езика, вѣрата, обичаитѣ, социалнитѣ и правни понятия, но тѣ пакъ не сж съставлявали едно политическо цѣло и територията имъ, Словѣния не принадлежала на една държава, но била раздѣлена на много области, малки държавици, които византийскитѣ лѣтописци обикновено означаватъ съ едно общо име, въ множествено число: *Σκλαβινία*, *Σκλαβίνοι*,

⁴ Дриновъ М. С. Заселеніе, 131, 135, 145.

⁵ Simocat. 243.

⁶ Гаракви А. Я. Сказанія, 4.